

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcia „głównego przedmiotu umowy” i „relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług” obejmują warunek wprowadzony do zawartej między sprzedawcą lub dostawcą a konsumentem umowy kredytu denominowanego w walucie obcej i który nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji, na podstawie którego to warunku w celu zwrotu rat kredytu dłużnik jest zobowiązany do ponoszenia wyłącznie „ryzyka walutowego”, a mianowicie potencjalnego niekorzystnego skutku polegającego na spowodowanym wahaniami kursów wymiany walut zwiększeniu kwoty comiesięcznego zobowiązania do zapłaty, które powinien ponosić w następstwie zawarcia umowy kredytu i spłaty kwot zapłaconych na podstawie umowy kredytu w walucie innej niż rumuńska waluta krajowa?
- 2) Czy zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy rozumieć, że obowiązek konsumenta do ponoszenia przy zwrocie kredytu różnicy wynikającej ze zwiększenia kursu wymiany waluty, w której został denominowany kredyt (CHF), stanowi wynagrodzenie, którego adekwatność do świadczonej usługi nie może być zbadana w celu dokonania oceny jego nieuczciwego charakteru?
- 3) W wypadku gdy odpowiedź na to pytanie jest taka, że taki warunek nie jest wyłączony z oceny nieuczciwego charakteru, czy można uznać, iż warunek ten spełnia przewidziane w tej dyrektywie wymogi dobrej wiary, równowagi i przejrzystości, umożliwiając konsumentowi przewidzenie na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów skutków wynikających wobec niego z takich warunków?
- 4) Czy jest objęty zakresem ochrony dyrektywy 93/13, czy też nie podlega ocenie nieuczciwego charakteru warunek umowny, taki jak [pkt] 4.2 ogólnych warunków umowy, zgodnie z którym prawo przeliczania na walutę krajową kredytu denominowanego w CHF jest przyznane bankowi w wypadkach wzrostu kursu wymiany przekraczającego 10 % wartości tego kursu w chwili podpisania umowy, w celu uniknięcia tego, że [bank] będzie kontynuował zwiększanie narażania się na ryzyko walutowe, bez przyznania podobnego prawa konsumentowi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Dresden (Niemcy) w dniu 19 stycznia 2016 r. – Ute Wunderlich/Bulgarian Air Charter Limited

(Sprawa C-32/16)

(2016/C 165/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Dresden

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ute Wunderlich

Strona pozwana: Bulgarian Air Charter Limited

Pytanie prejudycjalne

Czy mamy do czynienia z odwołaniem lotu w rozumieniu art. 2 lit. l) rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ w sytuacji, gdy start planowanego lotu nastąpił zgodnie z rozkładem i lądowanie w miejscu przeznaczenia miało miejsce z opóźnieniem nie dłuższym niż 3 godziny, jednak doszło do nieplanowanego międzylądowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Nr. 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/9; Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 10 lutego 2016 r. – Peter Puškár i inne strony postępowania**(Sprawa C-73/16)**

(2016/C 165/07)

*Język postępowania: słowacki***Sąd odsyłający**

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony*Strona skarżąca:* Peter Puškár*Inne strony postępowania:* Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kriminálny úrad finančnej správy**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – na podstawie którego każdego kogo prawa, w tym prawo do poszanowania życia prywatnego w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, ustanowione w art. 1 ust. 1 i nast. dyrektywy 95/46/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, zostały naruszone ma prawo, na warunkach ustanowionych w tym artykule do skutecznej ochrony sądowej – sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów prawa krajowego, które uzależniają możliwość powołania się na skuteczną ochroną sądową w postaci skargi do sądu administracyjnego od warunku wymagającego, aby skarżący w celu uzyskania ochrony swych praw i wolności przed wniesieniem skargi do sądu wyczerpał środki przewidziane w przepisach szczególnych, takich jak słowacka ustawa w sprawie zażaleń administracyjnych?
- 2) Czy można interpretować prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się ustanowione w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawo do ochrony danych osobowych ustanowione w jej art. 8 w przypadku podnoszonego naruszenia prawa do ochrony danych osobowych, wprowadzone w życie w odniesieniu do Unii Europejskiej zasadniczo w cytowanej dyrektywie 95/46/WE, w szczególności:

— poprzez zobowiązanie państw członkowskich do ochrony prywatności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych (art. [1] ust. 1) oraz